26/09/2019

Μητρ.Λεμεσού Αθανάσιος: “Μια διαφορετική πανήγυρη με τον Άγιο Παΐσιο!”

/ Αγιορείτικα

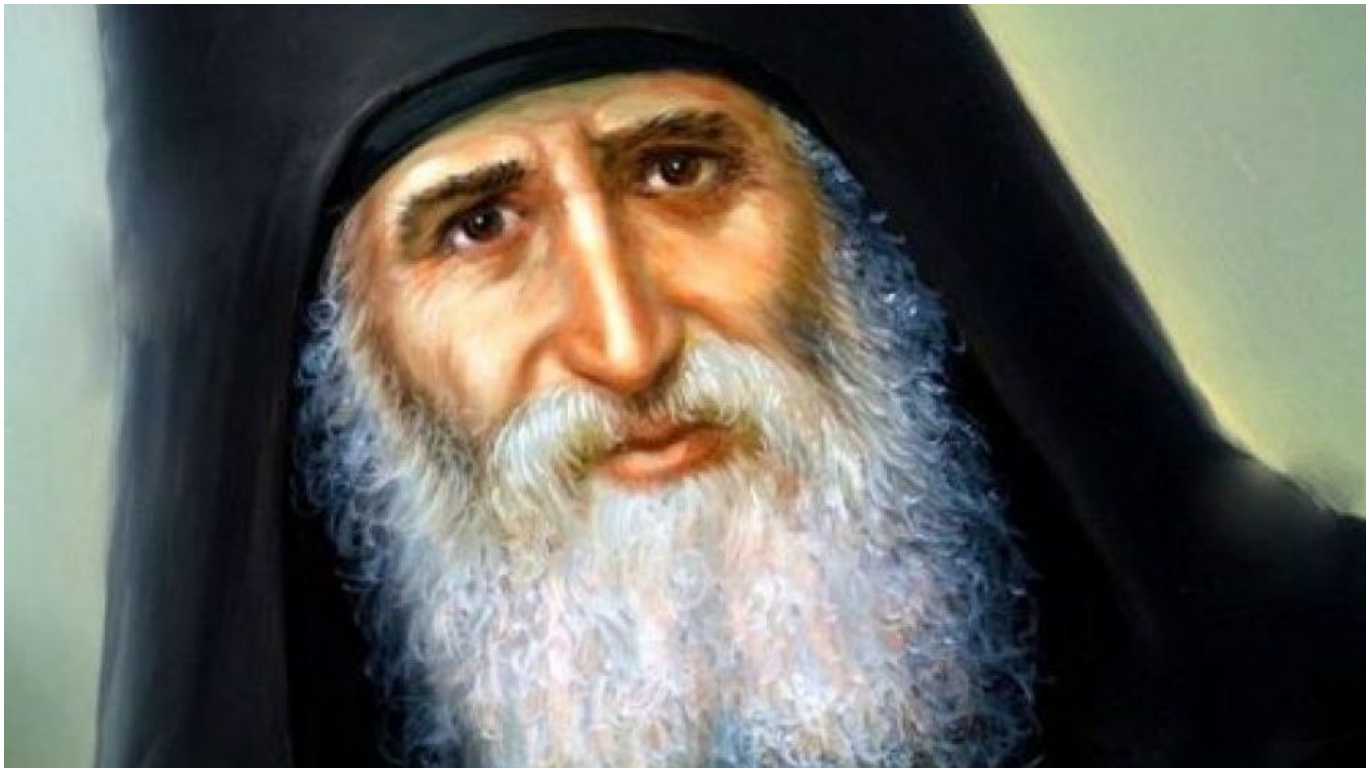

Πήγα στον Γέροντα τον Σεπτέμβριο του 1977, ήμερα Δευτέρα, παραμονή του Τιμίου Σταυρού. Χτύπησα την πόρτα πολύ πρωΐ, ο Γέροντας μου άνοιξε. Ήταν πολύ χαρούμενος και ευδιάθετος. «Α, ευτυχώς πού ήρθες διάκο», μου λέγει, «και έχω πανήγυρη αύριο. Θάρθουν ψάλτες, παρήγγειλα ροφό [του Σταυρού δε τρώνε ψάρι, αστεία το έλεγε] και έλειπε ένας διάκος. Ήρθες εσύ, εντάξει η πανήγυρη».

Έλεγε και άλλα τέτοια αστεία. Ύστερα μου είπε: «Θα μείνης εδώ απόψε». Ήξερα ότι ο Γέροντας δεν κρατούσε κανέναν τη νύχτα μαζί του. Μόλις μου το είπε πέταξα από την χαρά μου.

Πήγαμε στο Εκκλησάκι, με έβαλε και τακτοποίησα την Αγία Τράπεζα, ξεσκόνισα, σκούπισα τον διάδρομο, έκανα διάφορες δουλειές. Μέσα μου αισθανόμουν πολύ μεγάλη χαρά. Το μεσημέρι πήγαμε να φάμε. Έκανε τσάι, έφερε παξιμάδι και έβγαλε άγρια λάχανα από τον κήπο του.

Μου έκανε εντύπωση όταν κάναμε την προσευχή. Ο Γέροντας είπε το «Πάτερ ημών...» σήκωσε τα χέρια του και το είπε με τόσο πόθο και τόσην ευλάβεια πού

ήταν σαν να μιλούσε πραγματικά με τον Θεό.
Μετά με πήγε στο Κελλί και ξεκουράστηκα καμμιά ώρα. Ύστερα κάναμε τον μικρό Εσπερινό με κομποσχοίνι. Όταν τελειώσαμε μου είπε ο Γέροντας: «Κοίταξε, διάκο, τώρα θα κάνουμε αγρυπνία με κομποσχοίνι και το πρωί θα' ρθεί ο παπάς να μας λειτουργήση. Ξέρεις να κάνης κομποσχοίνι; Θα σου πω τι θα κάνεις», και μου έδωσε ένα πρόγραμμα.

Ήταν ένα σοφό πρόγραμμα για να μην νυστάξω την νύχτα. Μου είπε να κάνω ένα κομποσχοίνι τριακοσάρι λέγοντας το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Έπειτα να κάνω ένα κομποσχοίνι εκατοστάρι στην Παναγία. Ένα κομποσχοίνι τριακοσάρι στον Χριστό για τους ζώντες. Ένα κομποσχοίνι εκατοστάρι στην Παναγία για τους ζώντες. Ένα κομποσχοίνι τριακοσάρι στον Χριστό για τους κεκοιμημένους. Ένα κομποσχοίνι εκατοστάρι στην Παναγία για τους κεκοιμημένους. Ένα κομποσχοίνι τριακοσάρι στον Τίμιο Σταυρό και μετά ένα τριακοσάρι «δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι».
Πρώτη φορά άκουγα ότι γινόταν αυτό το πράγμα. Μου εξήγησε: «Αυτό το κομποσχοίνι είναι δοξολογία. Θα τα τελειώνεις και θ' αρχίζεις από την αρχή».
Μου είπε, «αν ακούσης κανένα θόρυβο, μην τρομάξης. Κυκλοφορούν εδώ αγριογούρουνα, τσακάλια κ.ά.». Με έβαλε στο μικρό Αρχονταρίκι του και είπε ότι κοντά στα μεσάνυχτα θα με φωνάξει να πάμε στην Εκκλησία να διαβάσουμε την θεία Μετάληψη.
Άκουγα τον Γέροντα κατά διαστήματα ν' αναστενάζη βαθειά. Κάπου-κάπου χτυπούσε τον τοίχο και ρωτούσε: «Ε, διάκο, κοιμάσαι; Είσαι καλά»;

Στις μία παρά, περασμένα μεσάνυχτα πήγαμε στο Εκκλησάκι. Με έβαλε στο μοναδικό στασίδι που υπήρχε, και μου έδωσε ένα κερί να διαβάσω την Θεία Μετάληψη. Αυτός στεκόταν δίπλα μου, στ' αριστερά και άρχισε να λέη τους στίχους: «Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι». Κάθε φορά πού έλεγε τον στίχο έκανε τον σταυρό του και έσκυβε μέχρι κάτω.
Όταν φθάσαμε στο τροπάριο «Μαρία Μήτηρ Θεού...», θυμάμαι ότι τόσο μόνο διάβασα, μετά το «Υπεραγία Θεοτόκε σώσον ημάς», πού είπε ο Γέροντας, αισθάνθηκα ένα πράγμα... δεν ξέρω, δεν μπορώ να το εκφράσω και σταμάτησα. Άρχισε τότε να κουνιέται το καντήλι της Παναγίας, όχι απότομα, αλλά σταθερά διέγραφε μια κίνηση όσο είναι το πλάτος της εικόνος και όλο το Εκκλησάκι πλημμύρισε από φως. Εβλεπα χωρίς την λαμπάδα και σκέφθηκα προς στιγμήν να την σβήσω.
Γύρισα προς τον Γέροντα. Τον είδα να έχη τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος και σκυμμένον μέχρι κάτω. Κατάλαβε ότι ήθελα να τον ρωτήσω και μου έκανε νόημα να μην μιλήσω. Έμεινα στο στασίδι και ο Γέροντας σκυφτός δίπλα μου. Αισθανόμουν τόση αγάπη και ευλάβεια προς τον Γέροντα και ένιωθα ότι

βρισκόμουν στον παράδεισο.

Μείναμε σ’ αυτήν την κατάσταση μισή, μια ώρα, δεν μπόρεσα ακριβώς να καταλάβω. Δεν ήξερα τι να κάνω. Ασυναίσθητα συνέχισα να διαβάζω από μόνος μου την Μετάληψη και όταν έφθασα στην ευχή «Από ρυπαρών χειλέων…», σιγά-σιγά έσβησε το φως πρώτα και μετά σταμάτησε να κουνιέται το καντήλι.
Τελειώσαμε την Μετάληψη και βγήκαμε έξω στον διάδρομο. Με έβαλε να καθήσω σ’ ένα σκαμνάκι και αυτός κάθησε σ’ ένα μπαουλάκι σιωπηλός.

Μετά από ώρα, τον ρώτησα:
– Γέροντα, τι ήταν αυτό το πράγμα;
– Ποιο πράγμα;
– Το καντήλι. Πώς κουνιόταν το καντήλι τόση ώρα;
– Τι είδες;
– Κουνιόταν το καντήλι της Παναγίας δεξιά αριστερά.
– Μόνο αυτό είδες;
– Και φως.
– Άλλο;
– Δεν είδα άλλο τίποτε. (Ο Γέροντας για να ρωτάη τι άλλο είδα, φαίνεται ότι είδε κάτι παραπάνω).
– Καλά, δεν ήταν τίποτε.
– Πώς δεν ήταν τίποτε, Γέροντα; Κουνιόταν το καντήλι και είχε φως!
– Ε, δεν άκουσες πού γράφουν τα βιβλία, ότι η Παναγία γυρνάει όλα τα Κελλιά των μοναχών και βλέπει τι κάνουν; Ε, πέρασε και από δω και είδε δυο παλαβούς και είπε να μας χαιρετίση και κούνησε το καντήλι της.

Ύστερα από μόνος του άρχισε να μου διηγήται διάφορες εμπειρίες του. Μου ανέφερε πώς είδε την αγία Ευφημία, και πολλά άλλα. Είχε αλλάξει όλη η διάθεση του. Μέχρι το πρωί μου μιλούσε πνευματικά. Μου τόνισε: «Σου τα λέω αυτά, διάκο, από αγάπη για να σε βοηθήσω, όχι να νομίσης ότι είμαι κάτι».

Στις 5.30΄ ήρθε ο παπάς και ο Γέροντας ήθελε να λειτουργήσω, αλλά εγώ δεν είχα διακονικά άμφια. Μου έφερε ένα στιχάρι παλαιό, έφερε ένα πετραχήλι, το έκανε οράριο και το έπιασε με παραμάνα, βρήκε κάτι επιμάνικα, μου τα τύλιξε στα χέρια. Ήμουν σαν παλιάτσος, αλλά ήταν η ωραιότερη Λειτουργία της ζωής μου. Ήμασταν μόνο οί τρεις μας.

Με κράτησε μαζί του μέχρι το Σάββατο. Με έστειλε μια φορά στο Μπουραζέρι, να δω τους πατριώτες μου και να μείνω το μεσημέρι για να φάω. Και άλλη μια φορά με έστειλε στην Σταυρονικήτα πάλι για να φάω, γιατί στο Κελλί του είχε μόνο τσάι και παξιμάδι.

πηγη:https://www.pemptousia.gr/,Από το βιβλίου του Ιερομονάχου Ισαάκ, "Βίος Γέροντος Παϊσίου του Αγιορείτου", έκδοση Καλύβης Αναστάσεως, Καψάλα, Άγιον Όρος, 2004.